

courtney
summers

secretul fetei
(im)perfecte

Traducere din limba engleză de
ȘTEFAN MĂLAIMARE

LEDA EDGE

unu

IMAGINEAZĂ-ȚI PATRU ANI!

Patru ani, două sinucideri, un deces, un viol, două sarcini (un avort), trei supradoze, nenumărate pozne făcute la beție, depantalonizări, bătăi cu mâncare, furturi, încăierări, mâini și picioare rupte, răfuieli – ziua și răfuiala –, șase luni până la absolvire, iar cine scapă nu se alege cu vreo medalie. Însă tot ce faci aici contează.

Liceul!

— Nu, serios, Jules, bagă și tu degetul și spune-mi dacă ai și tu așa ceva...

— Chris, du-te dracului!

— Și spune-mi unde e, spune-mi locul *exact*.

— Ești dezgustător!

— Haide, Parker!

Mă apucă zdravăn cu mâna de umăr. Mă scutur bine, dar bine de tot.

— Du-te dracului, Chris!

De mai bine de o săptămână nu-i mai tace gura despre punctul G.

— Nu mă dezamăgi, Parker. Unde e?

— *Cosmo*, numărul 94, din decembrie. Numărul despre sex. Avea și hartă, și instrucțiuni precise.

— Beton! Știam eu că mă pot baza pe tine! spune el, arătându-mă cu degetul și rânjind, ca mai apoi rânjetul să-i dispară de pe chip. Ia stai! Mă aburești cumva?

Îl fac să aștepte un răspuns pentru că da, îl aburesc.

— Chris, te respect prea mult ca să fac așa ceva!

— Ce dulce ești! Arăți bine azi, Parker!

— Mă aburești?

— Și eu te respect prea mult ca să fac așa ceva!

Azi arăt ca dracu' din mai multe motive, dar să începem cu tenișii noroiși pe care-i port. La uniforma școlară, tenișii sunt interziși în mod expres, dar să fiu a naibii dacă știu unde mi-au dispărut pantofii de ieri până azi! Să nu uităm și de fusta de la uniformă, care are o pată de muștar în față, fiindcă nu pot face ceva simplu, cum ar fi un sandwich, fără s-o dau în bară. Am luat pe mine, direct de pe po-deaua dormitorului, un tricou polo șifonat și bănuiesc că, dacă eram dispusă să pierd autobuzul și să merg cînșpe kilometri pe jos până la școală, aș fi avut timp să îmi perii părul, dar s-ar părea că, dacă mai chiulesc de la vreo oră, e posibil să nu pot absolvi, iar dacă mai petrec un singur an în blocul ăsta de beton...

— Parker, pantofii!

Directoarea Henley mă privește cu brațele încrucișate la piept și cu sprâncenele ridicate. Îmi împreunez mâinile, ca într-o rugăciune înălțată Domnului. La o adică, nici nu e prea departe de adevăr!

— Doar de data asta, doamnă Henley! Vedeți, m-am trezit foarte târziu și nu mi-am găsit pantofii, și am fost *atât* de îngrijorată că aș putea întârzia...

— Cât despre păr...

— Poate fi periat, spun eu, trecându-mi mâna peste şuvițele încâlcite.

— Ești așteptată în biroul consilierii în cinci minute.

— Ce bucurie! spun eu.

Henley mă fulgeră cu privirea, iar eu surâd.

— Nu, chiar este! mă apăr eu.

Fruntea i se descrețește. E bine, dar nu la fel de bine ca atunci când scăpam basma curată cu orice. Îmi croiesc loc cu coatele printr-o masă de oameni care stă între mine și dulap, deoarece găsesc ceva extrem de satisfăcător în atingerea dintre cotul meu osos și părțile moi ale celorlalți. Întruchiparea atrăgătoare a unei Satane feminine apare la orizont, centrul atenției tuturor slujitorilor ei – foștii mei slujitori –, și își flutură părul lung și blond.

Becky Halprin!

— ...am *blufat* până la final, o aud spunând când trec pe lângă ea. Hei, Parker?

Întorc corpul doar atât cât e nevoie ca să o pot privi în ochi și-o întreb:

— Ce e?

— Ai reușit să termini eseul pentru Lerner?

Rahat!

— Era pentru azi?

Becky se holbează la mine.

— N-ai avut decât întreg weekendul la dispoziție!

Deschid ușa dulapului.

— De ce ești așa de surprinsă?

— Fac pariu pe cincizeci de biștari că ai belit-o.

— S-a făcut! spun eu. Cu cincizeci de dolari pot să-mi cumpăr multe.

Becky râde și se duce în treaba ei. Probabil la antrenamentul majoretelor. Nu! E prea devreme, și, de fapt, nici nu-mi pasă.

Eseul lui Lerner!

Scot din dulap agenda și o răsfoiesc până ce găsesc pagina unde scrie *VINERI*, la începutul căreia am mâzgălit *TEMĂ*, iar sub n-am mai scris nimic. Grozav! Sună clopoțelul. Biroul consilieriei.

Fir-ar!

Apuc peria înainte de a trânti ușa dulapului și iuțesc pasul, mergând împotriva unui val de elevi, fiecare îndreptându-se spre ora zilnică de dirigenție și consiliere. Ajung la birou chiar la ultimul sunet al clopoțelului. Îmi iau răgaz un minut să mai răsuflu, trăgând de timp, fiindcă doamna Grey s-ar umezi toată dacă ar ști că am făcut efortul de a ajunge la ora stabilită, și nu-mi place să le dau oamenilor speranțe false. Îmi trec peria prin păr și număr până la zece. Unu. Doi. Trei. Zece. De la capăt! Trec câteva minute. Mai aștept un pic.

Când mă hotărâsc în sfârșit să intru în birou, încă îmi perii părul.

Nu o fac cu insolență – chiar nu –, dar chestia e că nu mă pot opri. Părul e în ordine acum, dar eu stau în fața lui Grey cu peria în mână, iar ea mă privește de la birou răvășită, ca și cum gestul meu ar fi o batjocură la adresa ei.

Scuze, nu mă pot opri! îmi vine să mărturisesc, dar nu o fac. Nici măcar nu cred că îmi pare cu adevărat rău, dar vreau să știe că nu o pedepsesc pentru că îmi face viața un pic mai supărătoare decât este deja. Dacă mi-aș fi dorit asta, ar fi avut parte de o pedeapsă mult mai creativă.

Mă așez pe scaunul din fața biroului ei și îmi mai trec peria prin păr de câteva ori.

— Ai întârziat! reușește ea să spună în cele din urmă.

Mâna mi se relaxează. Cobor peria și mi-o așez în poală. Grey arată ca o pasăre, ca o vrabie, cu privirea pierdută, și cred că, dacă aș avea slujba ei, mi-aș pune capăt zilelor. Nu e ca și cum în biroul consilierii intră oameni echilibrați. N-are parte decât de mediocri smintiți sau de perfecționiști smintiți, amândouă grupurile luptându-se cu o serie de probleme foarte deprimante.

Nu știi, eu, dacă aș fi în locul ei, m-aș sinucide. Atâta tot.

— Da! spun eu. Deci ar fi bine să-i dăm drumul, nu?

— Corect, consimte ea, împreunându-și mâinile. Știi asta deja, dar cred că e important să o mai spun o dată: fără chiul, fără absențe, fără excepții. Trebuie să *îți termini* temele și să *predai* proiectele și eseurile la timp. Privilegiul de a lua prânzul în afara campusului rămâne suspendat până ce ne dovedești din nou că ești demnă de încredere și...

— Dar dacă mă trezesc într-o dimineață și nu mă pot opri din vomitat sau am hemoragie, sau ceva de genul ăsta, mai trebuie să merg la școală?

Grey clipește de câteva ori, nedumerită:

— Ce-ai zis?

— Dacă mă simt foarte rău? Ce fac atunci?

— Va trebui să sune un părinte pentru tine. Altfel, vei primi un avertisment...

— Aha, spun, încuviințând din cap și începând să-mi rod o unghie. OK!

Grey își drege glasul.

— Te aștept în fiecare vineri să vorbim despre orice probleme ai întâmpinat în cursul săptămânii, dar și despre progresul pe care l-ai făcut atât la școală, cât și în afara ei, și...

— Dar ce se întâmplă dacă nu fac o parte din teme? A trecut atât de mult timp de când nu le-am mai făcut, încât sunt de părere că e un pic nedrept să vă așteptați să-mi intru imediat în ritm. Știți ce cred, doamnă Grey? Cred că ar fi corect să primesc o perioadă de grație.

Doamna Grey se apleacă peste birou, ochii-i plictisiți dând un neașteptat semn de viață. Mă îngrozește atât de tare, încât îmi feresc privirea.

— *Asta e perioada ta de grație, Parker!*

Apoi, trebuie să mă întorc în fugă la ora de dirigenție. Domnul Bradley mă fulgeră anume cu privirea când mă trece prezentă, fiindcă el și ceilalți profi au fost, probabil, înștiințați peste weekend de *Dragostea cu năbădăi* pe care trebuie să mi-o arate de acum înainte. Mă opresc în dreptul băncii lui Chris și bat ușor cu degetele în lemn până ce își ridică ochii din tema la mate pe care se grăbește să o termine.

— Becky știe unde se află.

— Becky? râde el. Mai nou vorbești cu ea?

— Da! Despre punctul G. O mulțime de detalii. E expertă.

— OK! spune el, ochii bleumarin scânteindu-i de încântare. Trimite-o-ncoa'!

Îi fac cu ochiul și îmi continui drumul către ultimul rând din clasă, unde Becky își pictează în mod concomitent unghiile și coperta dosarului cu o oja sclipicioasă roșie. O unghie, apoi o inimioară. Mă trântesc pe scaunul de lângă ea și trec la fapte:

— Chris te vrea.

Privirea îi țâșnește de la unghii la fața mea:

— Chris mă vrea *pe mine*?

— Da! Du-te și vezi!

Se uită de la mine la el, înapoi la mine, la el, la mine, apoi rânjește. Chris e popular, simpatic și are un zâmbet cu gropițe. Și-a luat cămașa la uniformă cu o mărime mai mică fiindcă îi face mușchii să pară mai mari decât sunt în realitate, iar până acum nu a dorit-o niciodată pe Becky.

— Mersi! șoptește ea, ridicându-se de îndată.

Își trage în spate umerii și traversează culoarul cât poate ea de senzual, adică aproape deloc. Imediat ce dispar din câmpul ei vizual, mă reped asupra dosarului și îl răsfoiesc, evitând cu grijă oja încă umedă care îi decorează coperta. Este atât de frumos organizat, încât găsesc eseul pentru Lerner înainte ca Becky să fi ajuns la banca lui Chris!

Trebuia să scriem despre patriarhat în poemul epic *Beowulf*. Nici nu știam că am citit la oră așa ceva, dar m-am resemnat cu gândul că nu voi putea înflori așa de bine în eseul ăsta pe cât a făcut-o probabil Becky, și, fiind sigură că o va putea face din nou la nevoie, îl smulg din dosar.

Acum este eseul meu!

— E dezgustător! spune Becky când se întoarce.

Cel mai amuzant este că nu va observa absența eseului înainte de ora lui Lerner, dar nici atunci nu mă va suspecta

pe mine, fiindcă oi fi făcut eu multe prostii în ultimul an, dar *hoată de eseuri* nu sunt. Așa proști devin oamenii când capeți un aer tragic! Poți să scapi cu multe lucruri, chiar și când ești prins asupra faptului.

— E evident că îți place cât e de dezgustător, îi spun eu.

Ea îmi oferă un zâmbet care i se întinde până la urechi.

— Mi-a propus să ne vedem vineri, dar voiam să mă asigur mai întâi că e OK pentru tine.

Aha!

— Dracu' să-l ia, Becky! Nu-mi pasă!

— Parker...

— Becky, serios! Nu începe! Mă plictisești!

Ea își dă ochii peste cap:

— Pentru cinci secunde aproape mi-ai părut umană.

— Nu zău, cinci secunde în cap? E un progres! Spune-i lui Grey; o să se topească!

Sună clopoțelul, iar Becky țâșnește de pe scaun. Chris nu așteaptă pe nimeni.

— Becky! o strig eu, iar ea întoarce capul. Sper că ai la tine cei cincizeci de biștari. O să-mi trebuiască după ore.

Îi copiez eseul în timpul orei de istorie, străduindu-mă în mod inutil să obțin o rescriere creativă, așa încât eseul să sune autentic Parker.

Când ies de la istorie, mă întâlnesc cu puștiul cel nou pe hol.

S-a sunat deja, holurile încep să se golească, iar puștiul ăsta nou, când îl văd eu, are un mers poticnit și confuz din care reiese limpede ca bună ziua că habar nu are unde se află. Are păr castaniu care îi atârnă cumva peste ochii

căprui, în care mă holbez când trec pe lângă el, fiindcă pe puștii cei noi îi sperie contactul vizual, iar asta mă distrează grozav. Pare să aibă în jur de optsprezece ani, și pun pariu că părinții lui sunt niște nemernici de-au făcut ce-au făcut ca el să fie obligat să se transfere la altă școală în mijlocul anului terminal.

— Salut... Salut, fată!

Mă întorc încet, gândindu-mă: să îi fac viața ușoară sau...

O persoană bună i-ar face viața mai ușoară.

Decid să încep cu un mișto și să văd de acolo.

— Salut... Salut, puștiule nou!

Reacționează chiar bine.

— Ăă, da! Bună! spune. Poate m-ai putea ajuta?

— Am întârziat la ore.

— Nu ești singura, surâde el. Desigur, tu ai avantajul de a ști unde se ține ora ta. Mi-ai putea spune unde e sala domnului Norton?

— Scuze, Puștiule Nou. Nu pot! Am întârziat!

— Hai, te rog frumos! Ai timp...

— Nu! N-am timp!

Pauză, pauză, pauză. Ne holbăm unul la altul o bună bucată de timp.

— Nici măcar nu te grăbești, spune el intrigat și cam bâlbâit. Cum poți să ai timp să stai așa, dar nu și să îmi spui unde îl găsec pe domnul Norton?

Îi ofer zâmbetul meu de milioane, ridic din umeri și îmi continui drumul către următoarea *mea* oră:

Artă.

— Toți sunteți așa pe aici?

Îi fac cu mâna peste umăr, fără a mă opri să-i răspund.

Norton spune că o să mă pârască pentru că am întârziat. Henley și Grey vor fi, desigur, înștiințate, iar eu voi fi nevoită să vorbesc vineri despre asta. *De ce ai întârziat, Parker? Ce te-ai gândit că vei obține cu asta, Parker?* Și cea mai grea întrebare: *Cu ce soi de comportamente distructive erai preocupată în decursul celor cinci minute în care nu erai la oră, Parker?*

O să le spun că sunt la ciclu.

Oricum, am două ore cu Chris, iar asta e una dintre ele. Stăm împreună, fiindcă numele lui de familie începe cu litera E, iar al meu cu F. Ellory și Fadley, Rege și Regină ai Balului Iernii pentru al treilea an consecutiv.

Nu suport să fiu lângă el, dar mă prefac destul de bine.

— Ai întârziat! observă Chris. Astăzi lucrăm în cărbune, adaugă imediat, pasându-mi un creion și o coală de hârtie. Unde ai fost?

— Dacă ți-aș spune, n-aș face decât să te dezamăgesc.

— Isuse, Parker!

Încep să lucrez la o pată amorfă de cărbune. Cărbune abstract. Mă rog, ce-o fi! Fulgi negri se desprind din vârful creionului, mânjindu-mi degetele. Murdăresc toată coala până ce capodopera este distrusă. Pun pariu că Norton va include asta în raport, în sensul că nici măcar n-am încercat, deși e artă, adică ceva la care nimeni n-ar trebui să poată zice dacă încerci sau nu.

Partea stupidă e că mie chiar îmi place cursul de artă. Adică, mi se pare tolerabil.

— Isuse, tu nu știi de glumă? i-o întorc imediat. Era un puști nou, m-a oprit pe hol să mă întrebe unde e nu știu ce. A durat câteva minute.

— Oh! exclamă el, părând ușurat. Știi, părul tău arată bine periat așa!

— Ți-a luat ceva să observi. L-am periat la dirigenție.

— Vineri am întâlnire cu Becky.

— Chris și Becky, spun eu, gânditoare, apoi încă o dată cu vocea unui prezentator de film: Chris și Becky. *Vi-i prezentăm pe Chris și Becky...*

Chris se holbează la mine:

— Poftim?

— Nu sună bine! declar după câteva clipe de gândire. Îi lipsește ceva.

— Da, bine, dar să știi că tu te-ai despărțit de mine.

— Știu, eram și eu acolo! Și n-are nimic a face cu felul stupid în care sună numele voastre împreună. Încerc din nou: Chris, Becky, Becky, Chris...

El se holbează în continuare la mine.

— Serios că e un puști nou? Nu ești cumva beată?

— Nu, sunt la ciclu!

Intră în scenă Puștiul cel Nou. Ușa se deschide cu putere, iar el apare scurs și cu răsuflarea tăiată, ca și cum ar fi fugit până aici. Toată lumea tace – carne proaspătă –, iar Norton își drege glasul:

— Mai bine mai târziu decât niciodată. Domnul Gardner, presupun?

— Da, domnule! murmură Gardner. M-am rătăcit.

— Bilețelul de scutire?

Gardner se uită buimac, de parcă nu i-ar veni să-și creadă urechilor:

— Sunt *nou*!

— Mulțumesc, Gardner! Așază-te acolo, ia-ți singur niște creioane și hârtie, apoi la treabă!

Norton e așa de aprig! Îmi amintește uneori de George C. Scott¹.

— Măine mă aștept să vii la timp! adaugă el.

— Nu e el tipul pe care zici că l-ai ajutat mai devreme, nu? întrebă Chris.

— Am zis că *m-a întrebat ceva*; nu că i-am răspuns.

— Doamne, Parker, uneori poți fi așa o scorpie!

Gardner se așază discret la masa de lângă noi, își adună materialele și începe să deseneze. Mă holbez la el până își dă seama și îmi întâlnește privirea. Face ochii mari și îndreaptă creionul spre mine într-un gest acuzator.

— Tu! spune el. Ești și tu la ora asta?

— Bună! Eu sunt Parker Fadley, mă prezint și îi zâmbesc.

Chris se întinde peste mine și îi dă mâna.

— Ignor-o, te rog! Eu sunt Chris Ellory! Bine ai venit la St. Peter's!

— Mersi! spune Gardner, părând ușurat să afle că nu toți de pe aici sunt ca mine. Îi strânge mâna lui Chris și se prezintă la rândul lui: Jake Gardner. Încântat de cunoștință!

Acum, că i-am auzit numele, sunt blestemată să nu-l mai uit. Încă o informație complet inutilă care îmi ocupă spațiu cerebral care ar putea fi folosit mai bine pentru lucruri mai

¹ George C. Scott (1927–1999), actor de teatru și film, regizor și producător american (n. red.).

importante, de exemplu... diverse alte lucruri. Jake și Chris stau de vorbă toată ora și descoperă că au atât de multe în comun, încât mi se pare incredibil! Adică, poate ar fi fost chiar amanți dacă nu le-ar fi plăcut amândurora atât de tare vaginele!

Până la finalul orei, pata mea amorfă de cărbune s-a extins asupra întregului spațiu alb al foii, cu excepția unui punct solitar în colțul din stânga jos. Când Norton face rondul, se apleacă peste umărul meu și, imitându-l perfect pe George C. Scott, spune:

— Îmi place! Apoi aruncă o privire la încercarea de ulm a lui Chris și face: Tu și copacii tăi! De câte ori să-ți spun? Gândește *în afara copacului*¹, Ellory!

Râd așa de tare, că-mi dau lacrimile un pic.

Apoi sună din nou clopoțelul. Sună cam mult clopoțelul ăsta!

Ieșim toți odată din clasă, îmbulzindu-ne, iar Chris se întoarce la Jake și-i lansează invitația:

— Noi mergem pe strada cu fast-fooduri la prânz. Vrei să vii?

— Sigur! spune Jake.

— Ce zici, Parker? mă întreabă Chris. Apoi își duce mâinile la gură într-un fals gest de oroare și exclamă: Ups, am uitat! Nu mai ai voie să ieși din campus la prânz!

Îmi dau ochii peste cap.

Mai spune ceva, însă nu îl aud fiindcă am șters-o deja. Îmi las lucrurile la dulap și pornesc în căutarea unui loc

¹ Joc de cuvinte, pornind de la expresia *Think outside the box*, cu sensul „Gândește neconvențional”, care se traduce literal prin „Gândește în afara cutiei” (n. red.).

din școală în care să fiu cât mai departe de alți oameni, dar nu există așa ceva, iar atunci observ că holurile sunt mult prea aglomerate.

E lume peste tot.

La început mă descurc. Rămân lângă țâșnitoare și încerc să par că aş avea ceva de făcut. Apoi aud un sunet, ca un fel de oftat, nu, nu oftat... *Respirat*. Toată lumea respirând. Aud cum toți din jurul meu inspiră tot aerul proaspăt, lăsându-mă pe mine fără.

Mi se strânge inima. Nu mai pot respira.

— Nu pot să respir!

Îl sperii de moarte pe asistentul medical al școlii. Acesta țâșnește din scaun și se agită foarte tare, în timp ce încerc să îi explic care este problema.

— Nu pot să respir! E așa... un aer stătut... Nu, nu mă doare pieptul! Da, îmi simt mâna stângă... Să deschidă geamurile; consumă tot oxigenul...

Nu pricepe, dar mă îndrumă oricum către un pătuț din fundul încăperii. Nu se mai simte nimeni rău azi, așa că am parte de un pic de liniște și pace. Mă întind pe spate și studiez rafturile în căutarea unei sticle de sirop de ipecac – vomitiv –, dar n-am eu norocul ăsta!

Închid ochii.

Când îi deschid la loc, sunt la ultima oră, engleză, iar Becky o ia razna și răsfoiește dosarul sub privirea lui Lerner. Nu știu de ce e așa de îngrijorată – oricum e o elevă de aur. Nu ratează niciun eseu, iar Lerner o place. Acum îi și spune:

— Nu te teme, Halprin, adu-mi-l până la finalul săptămânii și e...

— Dar, domnule, nu înțelegeți, l-am făcut! Îl aveam! Era chiar aici!

— Sunt sigur că o să apară. Doar să mi-l aduci până vineri...

Becky pare pe punctul de a plânge. Lerner trece mai departe și ajunge la mine.

— Nici nu trebuie să mai întreb, nu-i așa, Fadley?

Lerner mă simpatizează și pe mine. Nu la fel de mult ca înainte. Ce îmi place la nebunie la el este că predă de atâția ani, că nu mai pierde vremea. Și-a reajustat așteptările în ceea ce mă privește chiar după ce m-am îmbătat pentru prima oară și am căzut de pe scaun la o oră de-a lui.

— Cred că trebuie, spun eu, surâzând. Haideti, întrebați!

— Ei bine, acum mi-e și frică să întreb! îmi răspunde, ridicând din mustăți.

Becky rămâne cu gura căscată când scot cu un gest teatral eseul din dosarul meu și i-l înmânez lui Lerner. Acesta se holbează la el, apoi la mine, iar pentru o clipă mă gândesc că știe că e al lui Becky. Totuși, îl pune la un loc cu celelalte eseuri ale colegilor, și totul e-n ordine. Sper numai să nu își reajusteze așteptările după asta, fiindcă voi fi nevoită să îl dezamăgesc.

Becky se holbează la mine cu gura căscată:

— Când pana mea ți-ai făcut tu eseul?

— La istorie, la prânz. Îmi poți da acum cei cincizeci de biștari, te rog?

— Glumeam, Parker! Am pariat în glumă.

Dar eu nu o las așa, iar când ultimul clopoțel se îndură în sfârșit să sune, gonesc după ea pe hol, strigându-i numele:

— Becky! Hei, Becky! *Becky Halprin!*

Ea se oprește, încurcată. La capătul culoarului se află gașca ei – fosta mea gașcă –, iar la celălalt, sunt eu. Se gândește un minut, apoi se îndreaptă către mine.

— Ce-i?

— La ce oră te întâlnești vineri cu Chris?

Ea se îmbujorează:

— Vine să mă ia la șase.

— Mai ai puloverul acela roz? Acela care vine super-strâmt pe bust? Ar trebui să-l porți, i-ar plăcea!

Mă privește plină de dezgust, prea proastă să își dea seama că vreau să o ajut:

— Ăă... OK, mersi, bănuiesc! spune ea, clipind.

— Nicio problemă! îi răspund, făcând o scurtă pauză. Hei, dacă *tu* ai fi câștigat pariul, ar mai fi fost doar o glumă?

— Becky, *haide odată!* se miorlăie cineva undeva, în spatele nostru.

Mă uit să văd cine e. Sandra Morrison bate nerăbdătoare cu piciorul în podea și mă privește plină de dispreț, ceva destul de incredibil, având în vedere faptul că nu ar fi îndrăznit s-o facă atunci când era în întregime la cheremul meu. Becky oftează și închide scurt ochii înainte de a băga mâna în ghiozdan și a scoate din portofel câteva bancnote noi-nouțe.

— Mersi! spun eu când mi le întinde. Sper să-ți găsești eseul!

Ea pare mișcată, de parcă aș fi vorbit serios.

— Și eu sper! Știi, Tori a ieșit din echipa de majorete. Avem un loc liber.

— De parcă ți-aș permite să-mi fii căpitan, râd eu cu sughițuri.

Becky cască gura, dar nu îi dau timp să își revină. Mă întorc și pornesc în direcția opusă, îmi iau din dulap lucrurile și mă îndrept spre casă. M-am săturat să fiu înconjurată de oameni de vârsta mea, așa că nu iau autobuzul, bat scurtul drum până la bulevardul central al orașului și opresc un taxi.

Acum mi-o permit.